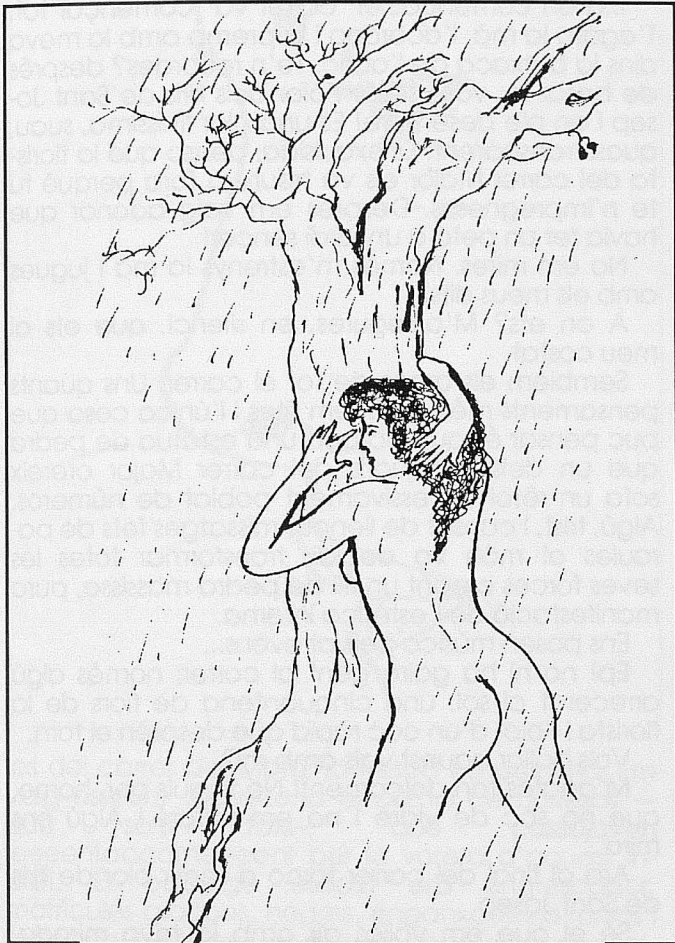

El vals de les flors (*)

Anna Isabel Serra i Masdú

Il·lustracions: Xavi Baiges i Anglés

Al bosc

... tot tremolava aquella nit. Els grumets (petits éssers quasi invisibles a l'ull humà) anaven corrent amunt i avall omplint de veus i crits les concavitats que formaven els nusos de les arrels i que els dies plujosos, (com ja feia molts triarts, uns 10 dies en mesura humana i una vintena de nits i dies en llenguatge grumet) s'omplien fins a vessar de gotes de pluja. D'aquí els grumets agafaven l'aigua a ferrades pels seus amagatalls. Aquest petits éssers, meitat nanets meitat animals, vivien de les molses que creixien al costat de la cascada. Bé, el cas és que per la part baixa del bosc hi havia un estrany rebombori. Els cucs de terra refusaven sortir i les formigues, tipes de la humitat existent, s'encauaven i ajornaven gustosament les seves tasques. Les molses amb tanta pluja, agrejaven, i els grumets emmalaltien per l'increïble gust que aquests havien pres. Els dies passaven i un dia en Zststfp (no és un nom sinó un so, ja que els grumets només articulaven sons) va reunir a tots el menjamolses d'aigua per decidir d'intervenir en el procés generador i motor de la natura.

La natura, ja fa molts anys, en un atac de gelo-

sia contra els homes i junt amb la fúria i deshonra que aquests li havien ensenyat, va engendrar un centenar de grumets, que feien la delícia de la Natura i eren el refugi de totes les seves angoixes. Un cop, la Natura, va confiar en un home i aquest violà la seva ànima. L'ànima tornà mutilada de l'entrega, de la passió, de l'amor, quasi sense mugrons que marquessin el seu pit encaixat en la fusta i sense els plecs de l'escorça que li entallessin la figura com un vestit gris cenyit. De tornada, el seu ventre es tornà més fructífer, va parir diverses espècies vegetals i animals, avui encara desconegudes pels humans... En Zststfp doncs, digué als seus homogenis que calia recórrer a la cova sagrada, si no tanta pluja faria desfer el cos dels grumets. La cova era a l'interior d'una pedra que tenia una petita cavitat dissenyada bastant capritxosament sota el paper de la pluja.

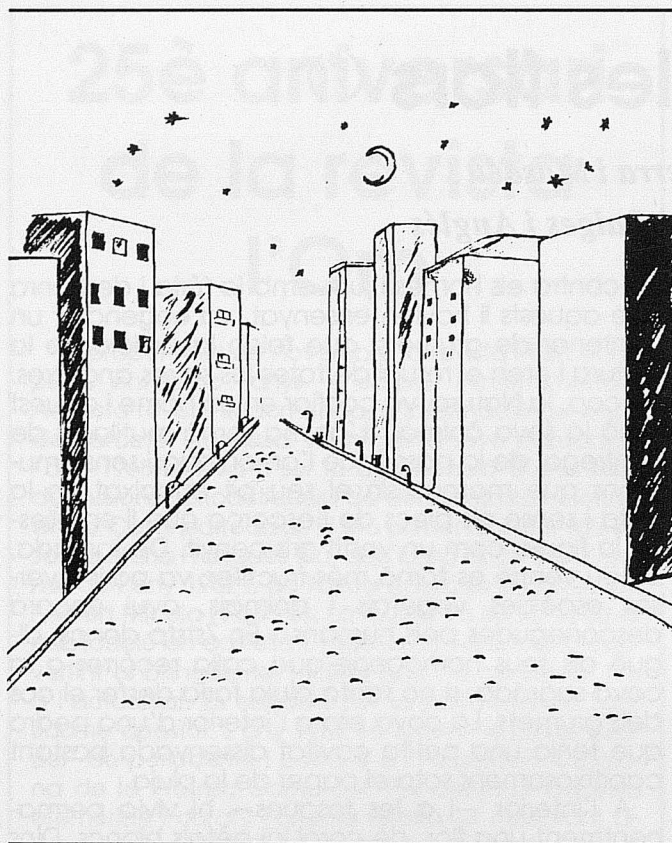
A l'interior —i a les fosques— hi vivia permanentment una flor, de corol.lai pètals blancs. Dins la corol.la s'hi endevinava el mar, el cel, el sol, la lluna, el món, els homes... La flor era missatgera o filla o un tros de l'ànima de la natura o del món, i si el grumet li parlava i li explicava el cas, concediria el so, la calor i l'amor i l'alegria, i...

La saviesa ancestral dels grumets fa que hores d'ara sabem que aquell rebombori a la part baixa del bosc anunciava l'arribada de la tardor. Quan la tarda havia engolit tota la llum del dia, la tranquil.litat tornà. Amb ella, l'endemà i sota els minúsculs reflexos de les fulles que arribaven al terra, hi havia petits grups d'aquests éssers que contemplaven —mig cecs— les incisives fletxes embriagadores de llum que feien embogir, despullar-se i quasi rebentar la superfície de la terra.

* Aquestes narracions no formen una unitat, sinó que cal llegir-les com a contes independents.

El silenci

... és molt profund. Quasi un malefici o potser un dolç elixir per calmar la meua angoixa. Ja no hi ets. Has marxat i has deixat a un home sense una part de les seves cèl.lules, sense una part dels seus records. Assegut davant la taula, em poso al meu racó i observo el teu raconet buit. Em penso que et veig; sí, t'imagino quan em venies a veure després de la feina i m'explicaves aventures mai realitzades. No m'importava escoltar-te. Eres el refugi dels meus ulls i em penso que a les meves venes va arribar a circular una mica de la teua saliva. Ets davant meu i el sol que arriba a tu, després de traspasar el teixit de la cortina, t'illumina els teus ulls marrons, marrons de soca d'arbre, sembla que s'apunti al so de les teves paraules. Damunt la taula, i al teu lloc, queda la cervesa que no vares acabar. No em veig en cor de to-

car-la. No puc. Potser sóc covard, potser encara t'estimo. No puc tocar res teu del seu lloc; la teva roba, les teves nines damunt el sofà, les flors. T'he de confessar que dormo amb la nina amb què tu dormies; la que és una ballarina, sí, aquella. A vegades, li passo la mà pel cabell i crec que ets tu. Els seus cabells tenen la teva olor encara. Quan m'aixeco crec veure't tot vestint-te i recordant-me que ja és hora de bellugar-se, de fer cas a la vida que ens demana... Damunt la taula hi ha la teva cervesa i jo al seu davant... Et confesso que el silenci m'acapara com mai ho havia fet. M'ahas demanat temps per assegurar-te'n, per sentir silenci, per deslliurar-te de les notes de dolor transmeses dia a dia, persona a persona. Deus estar sola i no sé a on. Potser quan tornis recolliràs les teves coses una a una, les miraràs tot recordant-te de l'origen de cadascuna. Jo, tot escrivint, m'adonaré que mires i sentiré com baixes els ulls cap a qualsevol direcció. Jo no podré parar-te, ni agafar-te, ni acaronar-te, recolliràs les teves coses quasi com si no volguessis. Jo tampoc vull que ho facis.

— Rega'm les flors, cuida'm les nines, quan puguis recull els meus llibres i posa'ls en una capsà; passaré a recollir-los un dia qualsevol!. Sé que fer-te quedar és signar la sentència als teus sentiments, al teu vol, al teu realisme patètic, als teus dissenys extraordinàriament calculats sobre com s'ha de viure la vida, extraordinàriament confusos.

Un cop a la porta, i ja amb les teves coses, em vols dir adéu. T'apropes, em mires amb ulls de color de fusta, t'insinues i no goses donar-me un petó. És que creus que em traeixes. No, no t'ho creguis. El besis altres llavis no em traspals. Només vull que em besis suau, lentament. Si ho fas sé que et quedaràs. També sé que tornaràs. Enyoro

aquell petó que no em vas donar. Has deixat mitja casa plena de tu. Sé que tornaràs quan vegis florir les flors del balcó i vulguis que el sol et travessi els ulls després d'haver-ho fet amb el teixit de la cortina.

Aquí

...a on comença el carrer va començar tot. T'agafo la mà, l'acaronó i la premo amb la meua dins la butxaca de l'abric. Te'n recordes? després de besar-te, vam sentir l'olor dels lliris de Sant Josep i en ple desembre! Es una olor finíssima, suau, quasi transparent. És exquisida; penso que la florista del carrer Major els va treure a fora perquè tu te n'impregnessis. Després em vaig adonar que havia fet un petó a un jardí sencer!

No em mires. Només m'estrenys la mà i jugues amb els meus dits.

A on ets? M'assegures, en silenci, que ets al meu costat.

Semblem els amos de tot el carrer. Uns quants pensaments més enllà, em fites i l'única cosa que puc pensar és que abraço una estàtua de pedra que un dels antiquaris del carrer Major ofereix sota un rètol excessivament poblat de números. Algú, trist, i cansat de llençar missatges fets de paraules al món va decidir transformar totes les seves forces creant un fill de pedra massissa, pura manifestació de l'estètica interna.

Ens posen música pels altaveus...

Ep! no hi ha gaire gent al carrer; només algú arrecerat al sol, una cinquantena de flors de la florista i l'olor d'un coc ràpid que desprèn el forn.

Vols ballar aquest vals amb mi?

M'agafes tan dolçament! No tinguis por, home, que no sóc de vidre i no em xafaré!. Algú ens mira...

Ara al final del carrer torno a sentir olor de lliris de Sant Josep.

Sé el que em volies dir amb la teva mirada. Te'n vas a casa T'assegures que no plori. Te n'has d'anar. Les hores es fan llargues i no voldries que en un atac d'angoixa i d'enyor trenqués el gerro ple de flors del menjador. T'assegures també de convertir-te en abella i resseguir els meus pètal més brillants. I jo, tendrament, arreplego tot el pol·len que tu m'has deixat arrecerat als meus cabells.

Te'n vas.

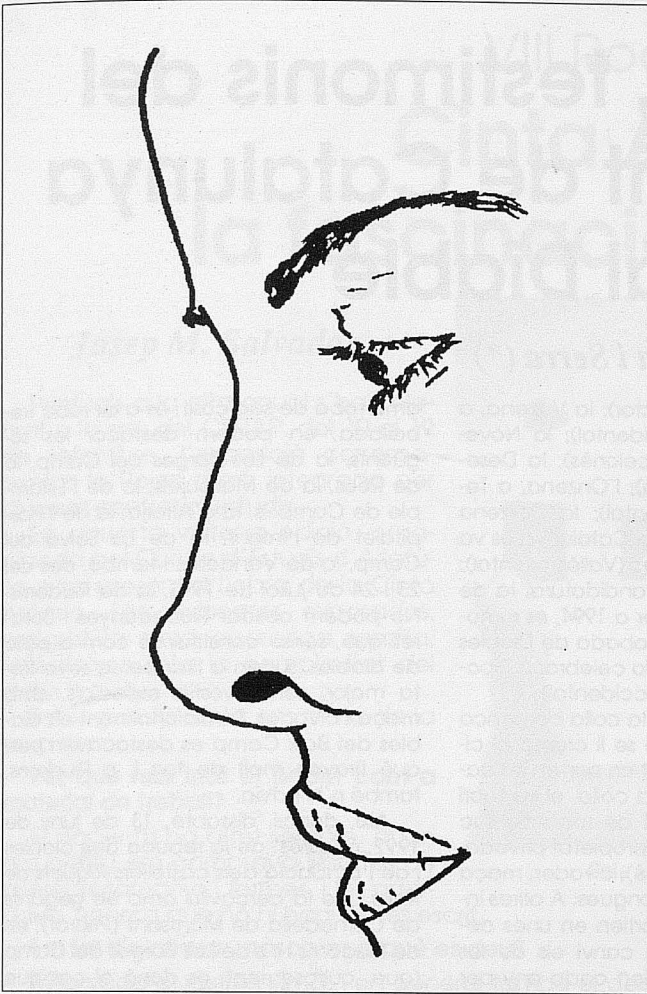
Inútilment cerco les punxes del teu tronç.

A punt de donar el tomb al carrer et gires i em fas l'ullet.

Quan he arribat a casa, la mare m'ha insinuat que no comprès mai més ambientador d'espígol. M'ha dit que m'espolsés els cabells i tota la casa s'ha omplert d'olor de lliri de Sant Josep. La mare —que sempre fa olor de rosa— m'ha dit que el meu nou perfum és el petó més llarg i més càlid que mai ningú segurament m'hagi donat.

Després

... de sopar no hi ha res millor a fer que estirar les cames per la Rambla Nova, tocar ferro i baixar fins al Moto Club a fer un cafè carregat. L'altra nit —com tantes i tantes— em vaig asseure a les tau-

les del carrer del Moto; la fresca ho permetia. Em vaig asseure d'esquena al cúmul de curiosos — que som tots— que passejaven leeeentaaameeeent per la vorera d'aquest indret. El paisatge escollit era engrescador; matrícules grogues, negres, enganxades a rossos i rosses devorats pel sol, italians necessitats d'un altre tipus d'escalfor, gent molt i molt bruna... Bé, vaig tornar a girar-me envers el cúmul de curiosos; parelles, nens, homes, dones, nens... Em va semblar que l'amo del Moto Club els pagava per passejar-se allà davant, és a dir, donarien el tomb pel carrer August, la plaça Verdaguer i farien un cercle. De tant en tant, l'amo del Moto tindria cura de canviar-los per tal de no parar l'espectacle per als seus clients i així avorrir-los.

Presca d'aquesta magnífica idea i convençuda que sóc una dona amb una imaginació considerable, vaig enfonsar-me tapant-me la cara, cabell, braços, dins el Diari de Tarragona. Cada cop més segura que el nostre món està boig, vaig arribar a l'apartat de l'horòscop, que em va reconfortar. Havia fet bé de sortir aquell dia al carrer; tot m'havia anat divinament, fins i tot algun agosarat m'havia xiulat seguint el ritme trepidant dels meus malucs —mentida, ni jo m'ho crec!— més aviat pel caminar gràcil que em donaven les meves sabates noves.. Trobo que a vegades cal creure-s'ho això, del disegni dels estels, no?

Cansada i farta d'aquest cúmul de tonteries, vaig girar-me cap a un costat. Amb simpatia i amb un somriure d'aquí a allà, vaig saludar a uns coneguts asseguts dues taules més enllà, i a l'altre

costat, a la taula de la dreta, hi havia un home tot sol que em donava l'esquena. L'esquena em va semblar bonica. Tenia els cabells castanys i curts. Semblava un home fet en un motlle, perquè es movia per peces. Vaig fer una glopada d'orxata que em va semblar amargantosa. En tornar a aixecar el cap vaig veure l'home de cara i ahhhh, crec que encara no estic en condicions de parlar-ne.

Aniré de presa o potser no. Escolteu bé el meu plany i així podreu comprendre com avui després del cafè carregat, les reullades, el Diari i l'orxata em torno una devoradora de nines i d'iris per així poder posseir-los.

Paralitzada com si m'haguessin injectat una epidural, vaig mirar aquest home d'ulls torrats idèntics al color del seu cabell. Era guapíssim, un home dels de pel·lícula, de faccions marcadíssimes, pit ample, braços acollidors. Passa que aquest home no reia, ni tenia tics als ulls, ni movia l'orella dreta quan se li asseia a sobre un mosquit. Doncs, no, ni això, i ja és ben trist, ja!. Continua essent de motlle, però quan menys m'ho esperava, vaig notar-me immovilitzada, quieta i amb l'estranya sensació que algú em prenia lluny, amb cos i ànima. Tot això ho sé perquè al mirar-li els ulls vaig veure dins l'iris i la nina un carrer fosc, negre, amb un fanal al final de tot i un home. I jo que no podia de mirar-lo i ara la que tampoc parpellejava era jo! L'home del final del carrer era ell i de sobte vaig aparèixer jo per aquelles dues pantalles, jo, pobra de mi que em prenia una orxata!. Però què feia, jo?. anàvem carrer enllà, envers una porta, tots dos agafats de la mà com si tota la vida ho haguéssim fet i fent-nos petons. I jo semblava la més feliç del món. I deixava que em besés. I m'acaronés. Mentre m'empenyia —es un dir— perquè jo hi anava gustosament, cap a un pis diminut on la cosa que més excel·lia per les seves dimensions era el llit. I vaig perdre el món de vista. Bé, fins ara tot creia que era un somni, després de trobar-me asseguda sola a la vorera del davant del Moto a les 7 del matí, perquè, segons em va comentar el cambrer, havia de recollir les cadires, i jo, diu que no hi era del tot.

Sabeu què? No és un somni. Tinc el coll i el pit ple de xuclades, i sento la necessitat de veure'l un cop més, ah! i tinc una calor de massatge de després de l'afaitat repartit pel cos.

No sé com vaig sortir de les nines d'aquest individu inert. No ho sé.

I si l'amo del Moto ha exportat un invent (francès o bulgar o rus, ara que per segons s'espavilen) per acabar amb la malenconia i avorriments dels seus clients? Ben pensat un dia d'aquests aniré al Leman, al bar del costat, i així, si se m'asseu un home al costat, en mirar-me les ninetes, el posseiré dins el meu espai privat, el devoraré i el duré de viatge als carrerons foscos sense sortida, amb gats miolant i escombraries en un racó que surten a les pel·lícules nord-americanes, i demà —pobret— trobarà el seu cos una mica més utilitzat i mossegat i es mourà a trossos com jo avui, i la passió d'un ulls l'haurà polveritzat... ●

(*) Obra guanyadora del 1r Premi de Narrativa Jove "Arnau de Palomar" 1993.